

funne trænge til denne Understøttelse, er der vistnok intet Spørgsmaal om. Dersom man blev staaende ved Lovudkastet fra forrige Session, vilde vistnok endeel Ugifte, som vare Familieforsørgerne, erholde Understøttelse; men jeg skal tillade mig at bemærke, at det dog som oftest er et vilkaarligt Skjøn, som her kommer til at blive det afgjørende. Man seer jo i det daglige Liv, at, naar der er Spørgsmaal om at forskaffe sig en Understøttelse, saa er det som oftest dem, der faae den, der bedst forstaae at trænge paa, skjøndt de ikke altid ere de værdigste dertil.

Sonne: Den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Valgkreds (M. P. Bruun) udtalte sig mod, at de, der ere lavest lønnede af dem, der indeholdes i Lovudkastet, skulde have noget Tillæg, og talte derimod for, at de, der ere høiest lønnede (800—1000 Rd.), skulde have Tillæg. Det er med Hensyn til de Første, jeg skal tillade mig et Par Ord, fordi jeg finder, at netop de fremfor Andre efter min Mening snarere bør have Tillæg. Saavidt jeg har forstaaet det foreliggende Lovudkast, gaaer det ud paa at afhjælpe den Trang, som kan være opstaaet i Anledning af Dyrctiden. Forrige Aar, da en lignende Lov var under Behandling, blev der gjort et Slags Beregning over, hvormeget man kunde antage, at Dyrctiden fordyrede Levemaaden for hvert enkelt Individ, og man kom til det Resultat, at det omtrent var 30 Rd. Nu mener jeg, at, naar Dyrctiden bevirker, at det selv for den allertarveligste Levemaade er 30 Rd. dyrere for enhver Enkelt at leve, saa vil den Bestillingsmand, som ikke har 300 Rd. at leve af, nok saa meget trænge til 30 Rd. Tillæg, naar han er ugift, og 60 Rd., naar han er gift eller Familieforsørger, som den, der har 300 Rd.

og derover i Lønning. Der er gjort Bemærkning om, at man her vilde udjævne Forskjellen mellem dem, der ere lønnede med 300 Rd. og dem, der have derunder; ja, man vil i en vis Forstand udjævne Forskjellen, man vil gjøre det muligt ogsaa for disse at leve, idet man giver alle disse lavest lønnede Bestillingsmænd det Tillæg, hvormed man engang erkjender, at Dyrctiden forøger den simpleste Levemaade, nemlig disse 30 og 60 Rd. Det er bemærket, at disse Folk i Almindelighed havde Bisfortjenester. Men, dersom disse Bisfortjenester ere af en saadan Bestaafenhed, at de indbringe dem mere end den Løn, de have af Staten, saa har jeg forstaaet Lovudkastet saaledes, at de i saa Fald skulde udelukkes fra Tillæget. Blandt de Undtagelser, som ere gjorte i § 4, er jo nemlig den Bestemmelse, at, naar Bedkommende ved Siden af sin egentlige Løn har Biindtægter, eller Bestillingen ikke er hans Hovederhverv, saa faaer han ikke noget Tillæg. Men er der nu en Bestillingsmand, hvis Hovederhverv er denne Bestilling, og som lønnes med f. Ex. 200 Rd., saa er det jo indlysende, at en Saadan maa nok saa meget trænge til respective enten 30 eller 60 Rd. Tillæg som den, der har 300 Rd. at leve af, saa jeg synes, det var Synd at henviser ham til hans procentvise Andeel, som de Andre faae, al den Stund, som sagt, Loven gaaer ud paa at afhjælpe den af Dyrctiden opstaaede Trang.

Forøvrigt skal jeg tillade mig at anbefale Fleertallets Forslag, da jeg troer, at det er det, som kommer nærmest det Rette; jeg kunde blot have ønsket, at de Ugifte, som have over 400 Rd., ikke skulde have Dyrctidstillæg, men da det ikke blev vedtaget forrige Aar, har jeg ikke troet det rigtigt nu at komme med et Ændringsforslag desangaaende.